

ZÁHRADA BESTIÍ

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEEVER

ZÁHRADA
BESTIÍ

2011

Copyright © 2004 by Jeffery Deaver
Translation © 2004 by Jiří Kobělka
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu GARDEN OF BEASTS,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2004,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2011

ISBN 978-80-7303-637-9

Památce sourozenců Hanse a Sophie Schollových, popravených v roce 1943 za protinacistické protesty; novináře Carla von Ossietzkého, který v roce 1935 během věznění v táboře v Oranienburgu obdržel Nobelovu cenu míru; a Wilhelma Kruzfelda, berlínského policejního důstojníka, který odmítl dopustit, aby lůza zničila synagogu během nacisty zorganizovaného protižidovského pogromu, jenž vešel ve známost jako „křišťálová noc“ ... Čtveřici lidí, kteří pohlédli do očí zlu a řekli: „Ne.“

„(Berlín) byl plný šeptandy. Ta hovořila o nezákonném
půlnočním zatýkání, o zajatcích mučených v kasárnách SA...
Utopila se však v hlasitých vzteklých hlasech Vlády, která tisíci
ústý tvrdila pravý opak.“

Christopher Isherwood, *Berlínské povídky*

DÍL I

HRDLOŘEZ

Pondělí 13. července 1936

Sotva vkročil do potemnělého bytu, věděl, že je mrtev.

Setřel si pot z dlaně a rozhlédl se po bytě, kde bylo ticho jako v márnici až na slabý šum pozdně večerního provozu v Hell's Kitchen a pravidelné chvění zaprášených žaluzií, kdykoliv otočný ventilátor Monkey Ward obrátil svůj horký dech k oknu.

Celé místo činu zelo prázdnotou.

Něco tu nehraje...

Měl tady být Malone, nacucaný jako houba měl vyspávat po flámu. Jenže nevyspával. Nikde se neválely žádné lahve a nebyl zde ani *cítit* bourbon, jediné pití toho trouby. Navíc se zdálo, že se tu Malone už nějakou dobu neobjevil. Výtisk *New York Sun* na stole byl dva dny starý – ležel hned vedle vychladlého popelníku a sklenice, na níž se v polovině výšky utvořila modrá svatozář zaschlého mléka.

Rozsvítil světlo.

Jasně, *opravdu* tady jsou boční dveře, jak si včera povšiml, když do bytu nakukoval z chodby. Jenže jsou napevno zavřené. A co to okno vedoucí k požárnímu východu? Šmarjá, to je krásně zapečetěné drátěným pletivem, na které ze zadní uličky nebylo vidět. Druhé okno sice otevřené *bylo*, jenže se nacházelo dvanáct metrů nad dlažebními kostkami.

Není cesty ven...

A kde je Malone? přemýšlel Paul Schumann.

Malone pádí za kopečky, Malone chlemtá pivo v Jersey, Malone dělá sochu na betonovém podstavci pod molem Red Hook.

To je jedno.

Paul si uvědomil, že ať už se tomu ochlastovi přihodilo cokoliv, nebyl od počátku ničím jiným než návnadou, a že hláška, podle níž se tu měl dnes v noci vynacházet, byla jen obyčejnou habaďurou.

Na chodbě za ním se ozvalo zašoupání nohou. A cvaknutí kovu.

Něco tu nehraje...

Odložil pistoli na jediný stůl v místnosti, vytáhl kapesník a otřel si tvář. Sálající vzduch z vražedné vlny veder na Středozápadě už dorazil i do New Yorku. Jenže když má chlap vzadu za opaskem kolt ráže 45 z roku 1911, nemůže si vykračovat bez saka, a tak byl Paul odsouzen k nošení jednořadového šedého obleku na jeden knoflík. Bílou bavlněnou košili s odepínacím límcem měl celou promočenou.

Znovu se ozvalo zašoupání z chodby, kde už se na něj určitě připravují. A pak šepot a další cinknutí.

Paula napadlo, že se podívá z okna, ale měl strach, že by ho někdo střelil do tváře. Přál si pohřeb s otevřenou rakví a neznal žádného pohřebáka, který by dokázal spravit jizvu po kulce nebo po brocích.

Kdo má na něj asi tak políčeno?

Určitě ne Luciano, maník, který si ho najal, aby Malonea odpráskl. Meyer Lansky to taky není. Tihle hoši jsou nebezpeční, to zase jo, ale nejsou to svině. Paul pro ně vždy odváděl prvotřídní práci a nikdy za sebou nenechal jediný ždibínek důkazu, který by je mohl dát s určitou konkrétní zakázkou do spojitosti. Kdyby se navíc chtěl kterýkoliv z nich Paula zbavit, nemusel by pro něj chystat falešnou zakázku. Dávno by bylo po něm.

Takže kdo ho natřel? Jestli to byl O'Banion nebo Rothstein z Williamsburgu, případně Valenti z Bay Ridge, no, tak to bude mít za pár minut za sebou.

Jestli to ovšem byl ten hezoun Tom Dewey, potrvá Paulova smrt o něco déle – přesně tolik času, kolik je ho potřeba k jeho usvědčení a přepravě do Sing-Singu na elektrické křeslo.

Z chodby sem dolehly další hlasy. A další cvaknutí kovu o kov.

Když se na to podívám z lepší stránky, pomyslel si Paul jízlivě, všechno je prozatím eňoňůňo. Pořád jsem naživu.

A mám žízeň jako čert.

Přistoupil k ledničce a otevřel ji. Tři lahve mlíka – z toho dvě sraženého –, jedno balení sýra Kraft a jedny zavařené broskve

Sunsweet. Plus několik kol Royal Crown. Paul našel otvírák a odstranil víčko z jedné lahve koly.

Odněkud zaslechl rádio. Hráli právě „Stormy Weather“.

Znovu se posadil ke stolu. V zaprášeném zrcadle na stěně nad oprýskaným smaltovaným umyvadlem si všiml vlastního odrazu. Jeho světle modré oči nebyly tak vyplašené, jak by asi měly být. Obličej však působil vyčerpaně. Paul byl statný muž – měřil přes metr osmdesát a vážil více než sto kilogramů. Zrzavohnědé vlasy zdědil po matce, světlou pleť pak po otcových německých předcích. Kůži měl lehce zbrázděnou – nikoliv od neštovic, nýbrž od ran boxerem v mládí a od rukavic Everlast v pozdější době. A také od betonu a plachtoviny.

Usrkl nápoje. Byl pikantnější než klasická koka-kola. Chutnal mu.

Paul uvážil situaci. Jestli to byl O'Banion nebo Rothstein nebo Valenti, tak tihle chlápkové by se mohli zvysoka vykálet na nějakého pitomého Malonea, pošahaného nýtovače z loděnic, který si hrál na přitroublého mafiána a dost nepříjemným způsobem zavraždil manželku místního pochůzkáře. Navíc vyhrožoval, že každý polda, který mu bude dělat potíže, dopadne stejně. Všichni místní bossové od Bronxu po Jersey byli jeho činem šokováni. Takže kdyby chtěl některý z nich odkrouhnout Paula, nebylo lepší s tím počkat, až Paul oddělá Malonea?

Což znamenalo, že v tom nejspíš jede Dewey.

Představa, že bude až do popravu dřepět v base, Paula skličovala. I když po pravdě řečeno si s možností vlastního dopadení příliš hlavu nelámal. Když se jako kluk impulzivně vrhal do soubojů proti dvěma či třem větším soupeřům, taky mu bylo jasné, že dřív nebo později narazí na nesprávné týpky a skončí s přeraženou kostí. A totéž platilo i pro jeho současnou kariéru: že se mu nějaký Dewey nebo O'Banion nakonec dostane na kobytku.

Vzpomněl si na jedno z otcových oblíbených pořekadel. „Ať máš nejlepší den, nebo nejhorší den, nakonec vždycky zapadne slunce.“ Načež tatík práskl pestrobarevnýma kšandama a dodal: „Vzmuž se. Zítra začínají úplně nový dostihy.“

V místnosti zazvonil telefon a Paul sebou škulbl.

Dlouze se zadíval na černý bakelitový aparát. Na sedmé či osmé zazvonění zvedl sluchátko. „Jo?“

„Paule,“ řekl mu rázný mladistvý hlas. Bez místního přízvuku.

„Tak ty mě znáš.“

„Stojím na chodbě ve vedlejší bytě. Je nás tady šest. A dalších šest čeká na ulici.“

Dvanáct chlapů? Paul pocítil zvláštní klid. S dvanácti chlapy nemohl nic nadělat. Tak nebo onak ho nakonec dostanou. Znovu usrkl kolu. Měl zatracenou žízeň. Ventilátor nedělal nic jiného, než jen přesouval horko z jedné strany místnosti na druhou. „Děláš pro kluky z Brooklynu, nebo pro West Side?“ zeptal se. „Jenom pro zajímavost.“

„Poslouchej mě, Paule. Řeknu ti, co uděláš. Máš u sebe dvě zbraně, vid? Kolta. A pak tu malou dvaadvacítku. Ostatní jsi nechal doma, že?“

Paul se zasmál. „Přesně tak.“

„Takže teď z nich vytáhneš náboje a stáhneš závěr kolta. Potom přistoupíš k oknu, které není zajištěné, a vyhodíš obě zbraně ven. Pak si sundáš sako, odhodíš ho na podlahu, otevřeš dveře a postavíš se doprostřed pokoje s rukama nad hlavou. Pěkně je natáhneš do vzduchu.“

„Vy mě zastřelíte,“ namítl Paul.

„Stejně už žiješ na vypůjčený čas, Paule. Ovšem jestli uděláš, co ti říkám, mohl bys zůstat naživu ještě o chvílku dýl.“

Volající zavěsil.

Paul položil sluchátko do vidlice. Chvilí nehybně seděl a vzpomínal na jeden velice příjemný večer před pár týdny. Vyrazili si s Marion na Coney Island na minigolf, párky v rohlíku a pivo, aby nějak přečkali vedro. Rozesmátá Marion ho pak v zábavním parku dotáhla ke kartářce. Falešná cikánka mu je vyložila a prozradila mu spoustu věcí. Tahleta konkrétní událost jí ale nějak unikla, přestože by člověk čekal, že by se jí měla někde v kartách objevit, jestli ta ženská za něco stojí.

Marion... Paul jí nikdy neřekl, čím se živí. Prozradil jí jen, že vlastní tělocvičnu a že čas od času dělá byznys s chlapama s pochybnou minulostí. Nic dalšího jí nikdy nevyslepičil. Náhle si uvědomil, že se na budoucnost s ní vlastně těšil. Marion pracovala

jako tanečnice v jednom klubu na West Side a během dne studovala módní návrhářství. Teď nejspíš pracuje; obvykle dělala do jedné nebo do dvou ráno. Jak se dozví, co se mu přihodilo?

Jestli je za tím Dewey, tak jí Paul nejspíš bude smět zavolat.

Ovšem jestli v tom mají prsty hoši z Williamsburgu, tak se žádný hovor konat nebude. Nic.

Telefon opět začal vyzvánět.

Paul si ho nevšímal. Vysunul z pistole zásobník, vytáhl náboj, který zůstal v komoře, a pak vysypal nábojnice i z revolveru. Přistoupil k oknu a vyhodil obě zbraně současně. Neslyšel je dopadnout.

Dopil kolu, svlékl si sako a odhodil je na podlahu. Zamířil ke dveřím, ale pak se zarazil. Vrátil se k ledničce, vytáhl si další kolu a obrátil ji do sebe. Nato si znovu otřel tvář, otevřel dveře, ustoupil a zvedl paže.

Telefon přestal zvonit.

„Říká se tomu Místnost,“ prohlásil prošedivělý muž v nažehlené bílé uniformě a posadil se na malou pohovku.

„Nikdy jsi tady nebyl,“ dodal s veselou sebedůvěrou, která nepřipouštěla žádnou diskusi. „A nikdy jsi o ní neslyšel.“

Bylo jedenáct hodin večer. Paula sem převezli rovnou z Maloneova bytu. Nacházeli se v soukromém městském domě na Upper East Side, i když většina pokojů v přízemí obsahovala pracovní stoly, telefony a dálnopisy jako nějaké kanceláře. Pouze v salonku byly i pohovky a křesla. Na stěnách visely obrazy nových i starých námořních lodí a v rohu trůnil globus. Z mramorové římsy krbu na Paula shlížel Franklin Delano Roosevelt. Pokoj byl nádherně chladný. Soukromý dům s klimatizací. Považte.

Stále spoutaného Paula usadili do pohodlného koženého křesla. Dva mladší muži v bílých uniformách, kteří ho doprovázeli z Maloneova bytu, si dřepli vedle něj a lehce za něj. Muž, který s ním telefonicky hovořil, se jmenoval Andrew Avery, měl různolící tváře a rozvážné ostré oči. Tohle jsou oči boxera, pomyslel si Paul, ačkoliv věděl, že tento člověk se nikdy v životě žádného pěstního souboje nezúčastnil. Druhým mužem byl Vincent Marnielli, snědý chlápek s hlasem, který Paulovi prozrazoval, že jeho

držitel pravděpodobně vyrostl ve stejné části Brooklynu jako on. Manielli s Averym nevypadali o mnoho starší než kluci, kteří před jeho barákem mydlili baseball s násadou od koštěte, ale přesto už měli hodnost poručíků námořnictva. Když ještě Paul sloužil ve Francii, byli jeho poručíci dospělí chlapi.

Pistole měli sice zasunuty v pouzdrech, ale zároveň si na nich nechali rozepnuté chlopně a v žádném okamžiku nevzdálili ruce příliš daleko od zbraní.

Starší důstojník, který seděl na gauči naproti němu, měl pěkně vysokou hodnost – byl to námořní velitel, tedy pokud cingrlátka na jeho uniformě znamenala totéž co před dvaceti lety.

Otevřely se dveře a do místnosti vešla atraktivní žena v bílé námořnické uniformě. Podle jmenovky na košili se jmenovala Ruth Willetsová. Podala veliteli jakýsi spis. „Je tam všechno.“

„Děkuji, asistentko.“

Žena odešla z místnosti, aniž na Paula pohlédla. Důstojník otevřel spis, vytáhl z něj dvě tenká lejstra a pozorně je pročetl. Když byl hotov, zvedl hlavu. „Já jsem James Gordon. Z Úřadu námořní rozvědky. Říkají mi Býk.“

„Tohle je vaše ústředí?“ zeptal se Paul. „Ta ‚Místnost‘?“

Velitel si ho nevšímal a zadíval se na ostatní dva muže. „Vy už jste se představili?“

„Ano, pane.“

„Nastaly nějaké potíže?“

„Žádné, pane.“ Odpovědi si vzal na starost Avery.

„Sundejte mu pouta.“

Avery poslechl, zatímco Manielli stál s rukou u pistole a nervózně si prohlížel Paulovy zdeformované klouby prstů. Také Manielli měl ruce rohovníka. Naopak Avery měl pracky růžové jako prodavač látek.

Dveře se znovu otevřely a do místnosti vstoupil další muž. Mohl mít kolem šedesátky, ale byl štíhlý a vysoký jako ten mladý herec Jimmy Stewart, kterého Marion s Paulem viděli v pár filmech. Paul se zamračil. Tuhle tvář znal z článků v *Timesech* a *Herald Tribune*. „Senátore?“

Muž odpověděl, avšak Gordonovi. „Říkal jste, že je chytrý. Netušil jsem, že je i informovaný.“ Jako by neměl radost, že ho

Paul poznal. Změřil si Paula od hlavy až k patě, posadil se a zapálil si tlustý doutník.

O chvíli později vešel do místnosti ještě jeden muž, přibližně ve stejném věku jako senátor. Na sobě měl bílý plátěný oblek, který byl až ostudně zmačkaný. Tělo, které v něm vželo, bylo velké a pružné. Přesto chodil muž o holi. Jedenkrát pohlédl na Paula, a aniž na někoho promluvil, uchýlil se do rohu místnosti. Také on vypadal povědomě, ale Paul ho nedokázal zařadit.

„Takže,“ pokračoval Gordon. „Věc se má tak, Paule. Víme, že pracujete pro Luciana, víme, že pracujete pro Lanskyho a pro pár dalších. A taky víme, co pro ně děláte.“

„Jo, a copak?“

„Vy jste hrdlořez, Paule,“ řekl Manielli šťastně, jako by se už těšil, až to vysloví.

Gordon se znovu ujal slova. „Jimmy Coughlin vás v březnu viděl, jak jste...“ Zamračil se. „Jak tomu vlastně lidi jako vy říkají? Neříkáte přece ‚zabil‘.“

Někteří z nás říkají „zhasnul“, pomyslel si Paul. On sám dával přednost výrazu „odkrouhl“. Tenhle termín používal za války seržant Alvin York, když zabíjel nepřátelské vojáky. Paul si nepřipadal jako takový parchant, když používal stejné slovo jako válečný hrdina. S tím se ovšem v tuto chvíli mužům v místnosti nesvěřil.

Gordon pokračoval: „Jimmy viděl, jak jste třináctého března zabil v jednom skladu na Hudsonu Archa Dimiciho.“

Paul na tom místě číhal čtyři hodiny, než se Dimici konečně objevil. Byl si naprosto jist, že je Dimici sám. Nejspíš chrápal po opici někde za bednama, když tam Paul dorazil.

„Podle toho, co jsem se dozvěděl, nepatří Jimmy mezi nejspolehlivější svědky. Jenže my máme i pár hmatatelných důkazů. Několik kluků z berního ho sebralo za prodej chlastu a on pak přistoupil na dohodu, že na vás bude práskat. Vypadá to, že na místě činu sebral nábojnici a nechal si ji jako pojistku. Žádné otisky na ní nejsou – na to jste příliš chytrý. Jenže Hooverovi lidi otestovali váš kolt. Škrábance po vyhazovači odpovídají vaší zbrani.“

Hooverovi lidi? Takže se v tom angažuje FBI? A jak to, že už otestovali jeho zbraň? Vždyť ji vyhodil z okna teprve před necelou hodinou.

Paul přejížděl horními zuby po spodních. Měl na sebe vztek. Po Dimicijeho odprásknutí půl hodiny hledal tu zpropadenou nábojnici, až nakonec dospěl k závěru, že propadla dírou v podlaze do řeky Hudson.

„O všem jsme se informovali a zjistili jsme, že jste měl dostat zaplacené pět set dolarů, abyste dnes večer...“ Gordon zaváhal.

Odkrouhl.

„...zneškodnil Malonea.“

„No to určitě,“ přitakal Paul a zasmál se. „To jste si teda sehnali vykutálenýho práskače. Šel jsem k němu jen na návštěvu. Mimochodem, kde je?“

Gordon se odmlčel. „Pan Malone už nebude představovat hrozbu pro policii ani pro občany New Yorku.“

„To vypadá, že vám někdo dluží pět stovek.“

Býk Gordon se ovšem nezasmál. „Jste v rejži, Paule, a tentokrát se z ní nevyvlíknete. Takže vám povím, co nabízíme. Jak se to říká v těch inzerátech na ojeté studebakery: tahle nabídka se nebude opakovat. Berte, nebo nechte být. Žádné smlouvání.“

Konečně promluvil také senátor: „Tom Dewey po vás touží stejně silně jako po zbytku padouchů dohromady.“

Zvláštní prokurátor Tom Dewey právě plnil božskou misi očistit New York od organizovaného zločinu. Šéf kriminálního podsvětí Lucky Luciano, italská Rodinná pětka ve městě a židovský syndikát Meyera Lanskyho představovali jeho hlavní cíle. Dewey byl sveřepý a bystrý a vyhrával rozsudek za rozsudkem.

„Ale nakonec svolil, že první ochutnání přenechá nám.“

„Na to zapomeňte. Nejsem práskač.“

„To po vás ani nikdo nechce,“ namítl Gordon. „O to tu vůbec nejde.“

„Tak co teda ode mě chcete?“

Chvíli bylo ticho. Nakonec senátor kývl na Gordona, který řekl: „Vy jste hrdlořez, Paule. Co si myslíte? Chceme, abyste někoho zabil.“

2

Paul chvíli upíral na Gordona pohled a pak se zadíval na obrázky lodí na stěně. Místnost... Opravdu zde byla cítit jakási vojenská atmosféra. Jako by to byl důstojnický klub. Paulovi se služba u armády líbila. Připadal si tam jako doma, měl tam přátele, měl určitý cíl. Bylo to pro něj příznivé, jednoduché období – jenže pak se vrátil domů a život se mu zkomplikoval. A když se život zkomplikuje, můžou se stát hrozné věci.

„Mluvíte se mnou na rovinu?“

„No to si pište.“

Paul si sáhl do kapsy a Manielli okamžitě přimhouřil oči, aby ho varoval před rychlými pohyby. On však jen vytáhl krabičku chesterfieldek a jednu si zapálil. „Pokračujte.“

„Vy máte tu tělocvičnu na Deváté Avenue,“ řekl Gordon. „Není to nic moc, vidíte?“ Otázka směřovala na Averyho.

„Vy jste tam byli?“ dotázal se Paul.

„Nic fešáckého,“ prohlásil Avery.

Manielli se zasmál. „Řekl bych, že totální díra.“

Velitel pokračoval: „Ale než jste se dal na tuhle práci, býval jste tiskařem. Líbila se vám tiskařská branže, Paule?“

„Jo,“ odpověděl obezřetně Paul.

„A byl jste v té práci dobrý?“

„Jo, byl jsem dobrý. Ale bude snad kvůli tomu čínskej čaj levnější?“

„Jak by se vám líbilo, kdybychom celou vaši minulost smazali? A vy byste začal znovu? Stal se znovu tiskařem? Můžeme zařídít, aby vás za to, co jste provedl v minulosti, už nikdo nikdy nestíhal.“

„A taky,“ dodal senátor, „vám můžeme vypláznout pár babek. Pět tisíc. Můžete začít nový život.“

Pět tisíc? Paul zamžoural. Průměrný maník si tolik peněz vydělal za dva roky. „Jak mi můžete vymazat trestní rejstřík?“

Senátor se zasmál. „Znáte tu novou hru s názvem Monopoly? Hrál jste ji někdy?“

„Synovci ji mají. Já ji nikdy nehrál.“

„Někdy prostě hodíte kostkou a skončíte ve vězení. Ale pak tam existuje karta, na které stojí: ‚Můžeš odejít z vězení‘. No, a my vám jednu takovou kartu dáme. Nic víc vědět nepotřebujete.“

„Vy chcete, abych někoho zabil? To je divný. Na to by Dewey nikdy nepřistoupil.“

„Zvláštní prokurátor nebyl informován o důvodech, proč o vás máme zájem,“ vysvětlil mu senátor.

Paul se na chvíli odmlčel a pak se zeptal: „A koho? Siegela?“ Ze všech současných mafiánů byl Bugsy Siegel nejnebezpečnější. Opravdový psychopat. Paul viděl na vlastní oči krvavé výsledky brutality tohoto muže. Jeho výbuchy vzteku byly pověstné.

„Ale Paule,“ řekl Gordon s přezíravým výrazem ve tváři, „zabíjet občana Spojených států by bylo nezákonné. O něco takového bychom vás nikdy nepožádali.“

„V tom případě to nechápu.“

Slova se ujal senátor. „Jde spíše o jakousi válečnou situaci. A vy jste byl voják...“ Pohlédl na Averyho, který začal odříkávat: „První pěchotní divize, první americká armáda, americká expediční jednotka v St. Mihiel, operace Mása-Argonne. Zúčastnil jste se těžkých bojů. Získal jste několik medailí jako výtečný střelec a taky máte za sebou pár soubojů muže proti muži, je to tak?“

Paul pokrčil rameny. Tlustoch v pomačkaném bílém obleku tiše seděl v koutku a ruce držel složené na zlaté rukojeti vycházkové hole. Paul se na něj na minutku zadíval a pak se otočil zpátky k veliteli. „Jaká je pravděpodobnost, že budu naživu tak dlouho, abych mohl tu propouštěcí kartu *využít*?“

„Přiměřená,“ odpověděl velitel. „Ne velká, ale přiměřená.“

Paul se přátelil se sportovním novinářem a spisovatelem Damonem Runyonem. Popíjeli spolu v putykách nedaleko Broadwaye, chodili na box a na baseball. Předloni ho pozval Runyon na večírek po newyorské premiéře svého filmu *Malá slečna Marketrová*, což byl podle Paula docela dobrý biják. Na party, kde měl Paul to potěšení seznámit se se Shirley Templeovou, pak Runyona požádal, aby mu podepsal jednu knížku. Spisovatel mu jako

věnování napsal: *Svému kámošovi Paulovi – pamatuj si, že celý život má kurz šest ku pěti proti tobě.*

„Řekněme prostě,“ přisadil si Avery, „že vaše šance jsou mnohem lepší, než kdybyste šel do Sing-Singu.“

„Ale proč já?“ zeptal se Paul po chvíli. „V New Yorku máte tucty hrdlořezů, kteří by tuhle zakázku ochotně sfoukli.“

„Jenže vy jste jiný, Paule. Vy nejste podřadný ňouma. Jste dobrý. Hoover s Deweyem tvrdí, že jste zabil sedmnáct lidí.“

Paul se ušklíbl. „Jak říkám, máte mizernýho práskače.“

Ve skutečnosti jich měl na kontě třináct.

„Doslechli jsme se o vás, že si před zakázkou všechno dvakrát až třikrát ověříte. Zkontrolujete si, že máte zbraně v dokonalém stavu, přečtete si všechno o obětech, předem si prohlídnete místo jejich bydliště, zjistíte, jaký mají program, ujistíte se, zda ho skutečně dodrží, vyzvíte, kdy budou o samotě, kdy telefonují, kdy jedí.“

„A navíc jste chytrý, jak už jsem říkal,“ dodal senátor. „A na tuhle práci chytrého člověka potřebujeme.“

„Chytrého?“

„Byli jsme u vás doma, Paule. Máte tam knihy. Zatraceně, vždyť vy tam máte přímo spoustu knih. Dokonce jste členem klubu Kniha měsíce.“

„Jenže to nejsou chytré knihy. Aspoň ne všechny.“

„Ale jsou to knihy,“ poznamenal Avery. „A já se vsadím, že spousta lidí ve vaší branži příliš nečte.“

„Nebo *neumí* číst,“ dodal Manielli a zasmál se vlastnímu vtipu.

Paul pohlédl na muže v pomačkaném bílém obleku. „A kdo jste vy?“

„S tím si nemusíte lámat...,“ začal Gordon.

„Já se ptám jeho.“

„Poslyšte,“ zabručel senátor, „tady rozdáváme karty my, příleteli.“

Tloušťík však jen mávl rukou a rozhodl se Paulovi odpovědět. „Znáte ten komiks? O malé sirotě Annie, o holčičce bez očních panenek?“

„Jo, jasně.“

„Tak si myslete, že já jsem taťka Warbucks.“

„Co to znamená?“

Muž se však jen zasmál a otočil se k senátorovi. „Pokračujte ve výkladu. Líbí se mi.“

Vychrtlý senátor se obrátil k Paulovi. „A ze všeho nejdůležitější je, že nezapomínáte nikoho nevinného.“

„Podle Jimmyho Coughlina jste jednou prohlásil, že zabijíte jen jiné zabijáky,“ dodal Gordon. „Jak že jste to řekl? Že pouze napravujete Boží omyly? Přesně toto potřebujeme.“

„Boží omyly,“ zopakoval senátor a usmál se ústy, ale ne duchem.

„Takže o koho jde?“

Gordon pohlédl na senátora, který se odpovědi vyhnul. „Máte ještě příbuzné v Německu?“

„Nikoho blízkého. Moje rodina přijela už dávno sem.“

„A co víte o nacistech?“ dotázal se senátor.

„V zemi vládne Adolf Hitler. A vypadá to, že z toho nikdo není zrovna na větvi. V březnu před dvěma, třema roky se proti němu konala v Madison Square Garden velká demonstrace. Úplně to ucpalo dopravu, to vám teda povím. Zmeškal jsem kvůli tomu první tři kola jednoho boxu v Bronxu. Takže si to pamatuju... A to je zhruba všechno.“

„Věděl jste, Paule,“ řekl senátor pomalu, „že Hitler plánuje další válku?“

To Paula zarazilo.

„Naše zdroje nám poskytují z Německa informace už od čtyřiatřicátého, kdy Hitler nastoupil k moci. Loni přišel našemu člověku v Berlíně pod ruku koncept jednoho dopisu. Napsal ho jeden z nejvýše postavených Hitlerových mužů, generál Beck.“

Velitel mu předal strojopisnou stránku v němčině a Paul si ji přečetl. Autor dopisu volal po pomalém, ale vytrvalém přezbrojování německých ozbrojených sil za účelem ochrany a rozšíření čehosi, co Paul přeložil jako „životní prostor“. Národ měl být za pár let připraven na válku.

Paul dokument zamračeně odložil. „A oni v tom pokračují?“

„V loňském roce,“ odpověděl Gordon, „zahájil Hitler nábor do armády a od té doby posiluje počty svých jednotek na ještě vyšší úroveň, než ten dopis doporučuje. A před čtyřmi měsíci německé

jednotky obsadily Porýní – demilitarizovanou zónu na hranicích s Francií.“

„O tom jsem četl.“

„V Helgolandu budují Němci kryty pro ponorky a přebírají zpět kontrolu nad Kielským průplavem, aby mohli přesouvat bitevní lodi ze Severního moře do Baltu. Muž, který spravuje tamní finance, dostal nový titul. Nyní je šéfem ‚válečné ekonomiky‘. A Španělsko a ta jejich občanská válka? Hitler tam posílá jednotky a vybavení, údajně na pomoc Frankovi. Ale ve skutečnosti té války využívá, aby vycvičil *svoje* vojáky.“

„Vy chcete, abych..., vy chcete, aby obyčejný hrdlořez zabil Hitlera?“

„Propána, ne,“ odpověděl senátor. „Hitler je obyčejný cvok. Nemá to v hlavě v pořádku. Přeje si přezbrojení země, ale nemá ponětí, jak to udělat.“

„A ten člověk, o kterém mluvíte, ponětí má?“

„No to si pište, že má,“ nadhodil senátor. „Jmenuje se Reinhard Ernst. Za války sloužil jako plukovník, ale teď už je v civilu. Jeho oficiální titul je pěkně sáhodlouhý: zplnomocněnec pro domácí stabilitu. Ovšem to je blábol. Ve skutečnosti je mozkiem přezbrojení. Má prsty ve všem: ve financích se Schachtem, v armádě s Blombergem, v námořnictvu s Raederem, v letectvu s Göringem, v munici s Kruppem.“

„A co ta smlouva? Z Versailles? Myslel jsem, že oni *nesmějí* mít armádu.“

„Velkou ne. S námořnictvem je to stejné... a letectvo *nesmějí* mít vůbec,“ řekl senátor. „Jenže podle našeho zdroje se vojáci a námořníci po celém Německu množí jako houby po dešti.“

„A to je spojenci nemůžou prostě zastavit? Válku jsme snad vyhráli *my*.“

„Nikdo v Evropě nehne ani prstem. Francouzi mohli Hitlera zarazit už v březnu v Porýní. Ale neudělali to. A Britové? Ti umí akorát seřvat psa, který se vyčůral na koberec.“

„A co jsme udělali *my*, abysme je zastavili?“

Gordon nasadil pohled plný podrážkenosti. Senátor pokrčil rameny. „Nám v Americe nejde o nic jiného než o mír. Za nitky tahají izolacionalisti. Nechtějí se angažovat v evropské politice.“

Chlapi chtějí práci a matky si nepřejí znovu ztrácet syny na flanderských polích.“

„A prezident chce být letos v listopadu znovu zvolen do funkce,“ dodal Paul a cítil, jak na něj od zdobné krbové římsy shlížíjí Rooseveltovy oči.

Na chvíli se rozhostilo tíživé ticho. Gordon se zasmál. Senátor nikoliv.

Paul zamáčkl cigaretu. „Dobře. Jasně. Teď už to má logiku. Jestli mě lapnou, neexistuje nic, co by je přivedlo k vám. Nebo k němu.“ Kývl na Rooseveltovu fotografii. „Já jsem přece jen po-blázněnej civil, ne voják jako tadyhle kluci.“ Pohlédl na dva mladší důstojníky. Avery se usmál; Manielli také, ale byl to úsměv na-prosto odlišný.

„Přesně tak, Paule,“ řekl senátor. „Přesně tak to je.“

„A navíc mluvím německy.“

„Slyšeli jsme, že plynně.“

Paulův dědeček byl na zem svých předků pyšný a do značné míry se v tom podobal Paulovu otci, který trval na tom, aby se děti učily němčinu a mluvily doma rodným jazykem. Paul si vzpomínal na absurdní chvíle, kdy při hádce jeho matka ječela irsky a otec německy. Během střední školy navíc o prázdninách vypomáhal v dědečkově továrně, kde sázel a redigoval tiskařské zakázky v němčině.

„Jak by to vypadalo? Tím neříkám ano. Jenom jsem zvědavý. Jak by to vypadalo?“

„Pozitíí vyplouvá loď, která do Německa poveze olympijský tým s rodinami a zástupci tisku. Vy byste na ní byl také.“

„Olympijský tým?“

„Usoudili jsme, že je to tak nejlepší. Ve městě se budou pohybovat tisíce cizinců. Berlín čeká pěkný nával. A jejich armáda i policie budou mít plné ruce práce.“

„Oficiálně nebudete mít s olympiádou vůbec nic společného,“ dodal Avery. „Hry začínají až prvního srpna. Olympijský výbor o vás ví jen tolik, že jste spisovatel.“

„Sportovní novinář,“ dodal Gordon. „To bude vaše krytí. Ale v podstatě si jen budete hrát na prostáčka a snažit se zneviditelnit. Pojedete s ostatními do olympijské vesničky, strávíte tam den

nebo dva a pak proklouznete do města. Hotel není k ničemu: nacisti monitorují všechny hosty a zaznamenávají si čísla pasů. Náš člověk už vám shání pokoj v soukromém penzionu.“

Stejně jako každému řemeslníkovi přišly i Paulovi na mysl dotazy týkající se zakázky. „Vystupoval bych pod svým jménem?“

„Ano, budete sám sebou. Ale zároveň vám opatříme únikový pas – s vaší fotografií, ovšem na jiné jméno. Vydaný některým jiným státem.“

„Vypadáte jako Rus,“ nechal se slyšet senátor. „Jste velký a urostlý.“ Pokýval hlavou. „Jasně, budete ‚muž z Ruska‘.“

„Nemluvíím rusky.“

„To tam nemluví nikdo. A kromě toho ten pas pravděpodobně nikdy nebudete potřebovat. Budete ho mít jen proto, abyste se v případě nepředvídané situace rychle dostal ze země.“

„A taky,“ dodal Paul, „aby mě nikdo nevystopoval k vám, jestli se mi nepodaří proklouznout ven, že jo?“

Senátorovo mlčení, po němž následoval pohled na Gordona, Paula ujistil, že trefil do černého.

„Pro koho tam mám pracovat?“ pokračoval v dotazování. „Všechny noviny tam mají dopisovatele. Dozvědí se, že nejsem reportér.“

„Na to jsme mysleli. Budete psát články jako volný novinář a po návratu se je snažit prodat sportovním plátkům.“

„A kdo je ten váš tamní člověk?“ zeptal se Paul.

„Zatím žádná jména,“ odpověděl Gordon.

„Já nepotřebuju jméno. Důvěřujete mu? A na základě čeho?“

Odpovědi se ujal senátor. „Žije tam už pár let a obstarává nám kvalitní informace. Sloužil pode mnou ve válce. Zním ho osobně.“

„Jaké má krytí?“

„Byznysmen, zprostředkovatel, podobné věci. Dělá sám na sebe.“

„Sežene vám zbraň,“ pokračoval Gordon, „a všechno, co bude potřeba vědět o cílové osobě.“

„Nemám opravdový pas. Teda na svoje jméno.“

„My víme, Paule. Obstaráme vám ho.“

„A vrátíte mi moje bouchačky?“

„Ne,“ řekl Gordon a bylo po ptákách. „Takže takto vypadá náš obecný plán, příteli. Přičemž bych vás rád upozornil, že jestli přemýšlíte, že nasednete na loď a pak se z ní vypaříte do nějaké pochybné čtvrti...“

Přesně o tomhle Paul přemýšlel. Nicméně se zamračil a zavrtěl hlavou.

„...tak tito dobří mladí mužové se vás budou držet jako klíšřata až do hamburských loděnic. A kdyby vás náhodou přepadla touha vypařit se z Berlína, tak naše spojka na vás bude dohlížet. Pokud zmizíte, zavolá nám a my pak zavoláme nacistům a řekneme jim, že se v Berlíně pohybuje uprchlý americký zabiják. A poskytneme jim i vaše jméno a fotografii.“ Gordon se na Paula upřeně zadíval. „Jestli si myslíte, že *my* jsme dobří, když jsme vás dokázali vystopovat až do toho bytu, Paule, tak to jste neviděl nacisty. A pokud je nám známo, tak se neobtěžují se soudními procesy a písemnými příkazy k popravě. Je to jasné?“

„Jako facka.“

„Dobře.“ Velitel pohlédl na Averyho. „A teď mu řekni, co se stane, až tu zakázku dokončí.“

Poručík se ujal slova: „V Holandsku na nás bude čekat letadlo s posádkou. Za Berlínem je takové staré letiště. Jakmile budete hotov, odletíme odtamtud ze země.“

„Vy se mnou odletíte?“ zeptal se nadšeně Paul. Létání ho fascinovalo. V devíti letech si zlomil ruku – byla to první z bezpočtu jeho pozdějších zlomenin –, když si postavil kluzák, vrhl se s ním ze střechy otcovy tiskárny a vzápětí ztroskotal na špinavých dlažebních kostkách o dvě patra níže.

„Přesně tak, Paule,“ odpověděl Gordon.

„Vy máte rád letadla, vidíte?“ nadhodil Avery. „Máte v bytě spoustu časopisů o letectví. A taky knížek. A obrázků letadel. Taky nějaké modely. Ty jste stavěl sám?“

Paul pocítil rozpaky. Dopalovalo ho, že našli jeho hračky.

„Vy jste pilot?“ dotázal se senátor.

„V životě jsem v letadle neseděl,“ řekl Paul a zavrtěl hlavou. „Když já nevím.“ Celá ta záležitost byla absolutně potrhá. Místoprostnost naplnilo ticho.

Přerušil je až muž v pomačkaném bílém obleku. „Já za války také sloužil jako plukovník. Přesně jako Reinhard Ernst. Bojoval jsem v argonneských lesích. Stejně jako vy.“

Paul přikývl.

„Znáte celkový počet?“

„Čeho?“

„Celkový počet padlých?“

Paul si pamatoval jen moře těl, amerických, francouzských a německých. Pohled na zraněné byl v jistém smyslu ještě děsivější. Křičeli, naříkali, sténali, volali matky a otce – člověk na ten zvuk nikdy nezapomněl. Nikdy.

Tloušťík si odpověděl sám: „Americké expediční jednotky ztratily více než dvacet pět tisíc mužů. A téměř sto tisíc dalších utrpělo zranění. Polovina kluků pod mým velením padla. Za měsíc jsme proti nepříteli postoupili o jedenáct kilometrů. Každý den ve svém životě jsem na ta čísla myslel. Polovina vojáků, jedenáct kilometrů. A přitom bylo Mása-Argonne nejokázalejším *vítězstvím* v celé válce... Nechci, aby se to stalo znovu.“

Paul si ho změřil pohledem. „Kdo jste?“ zopakoval otázku.

Senátor se ošil a chystal se promluvit, ale zmačkaný muž odvětil za něj: „Jsem Cyrus Clayborn.“

No jo, to je ono. Sakra... Tenhle stařík byl šéfem firmy Continental Telephone and Telegraph – opravdový nefalšovaný milionář, dokonce i dnes, ve stinných dobách deprese.

„Jak říkám, taťka Warbucks,“ pokračoval muž. „Já jsem ten bankéř. Protože u podobných..., řekněme *projektů*, je obvykle lepší, když peníze netečou veřejnými kanály. Jsem už příliš starý, než abych bojoval za svou vlast. Ale dělám, co se dá. Uspokojil jsem vaše svrbění, chlapče?“

„Jo, uspokojil.“

„Dobře.“ Clayborn si Paula prohlédl. „Rád bych zmínil ještě jednu věc. Jak jsme před chvílí hovořili o těch penězích... O té částce...“

Paul přikývl.

„Zdvojnásobte ji.“

Paul cítil, jak se mu ježí kůže. *Deset* tisíc dolarů? To si vůbec nedokázal představit.

Gordonova hlava se pomalu otočila k senátorovi. Paul pochopil, že toto ve scénáři nebylo.

„A dáte mi to hotově? Ne jako šek?“

Senátor s Claybornem se tomu z nějakého důvodu hlasitě rozesmáli. „Ale samozřejmě, jak si přejete,“ ujistil ho průmyslník.

Senátor si k sobě přisunul telefon a poklepal na sluchátko. „Takže jak to bude, hochu? Mám volat Deweymu, nebo ne?“

Nastalé ticho přerušilo až škrtnutí sirky a Gordon si zapálil cigaretu. „Přemýšlejte o tom, Paule. Dáváme vám šanci smazat minulost. Začít úplně nanovo. Kterýpak hrdlořez takovou nabídku dostane?“

DÍL II

MĚSTO ŠEPOTU

Pátek 24. července 1936

3

Konečně mohl člověk dělat, kvůli čemu sem přijel.

Bylo šest hodin ráno a loď *Manhattan*, na jejíž zapáchající chodbě ve třetí třídě momentálně Paul Schumann stál, mířila deset dní po vyplutí z New Yorku do hamburského přístavu.

Plavidlo bylo doslova vlajkovou lodí firmy United States Lines – ve flotile společnosti představovalo první loď, která byla postavena pouze pro pasažéry. Byla obrovská – na délku zabírala více než dvě fotbalová hřiště –, avšak tato konkrétní plavba se vyznačovala mimořádným počtem cestujících. Za normálních okolností se přes oceán přepravovalo přibližně šest set pasažérů a posádka čítala dalších pět set osob. Na palubě této lodi se však ve třech třídách městnaly téměř čtyři stovky olympijských atletů, manažerů a trenérů a spolu s nimi ještě dalších 850 pasažérů, vesměs rodinných příslušníků, přátel, zástupců tisku a členů amerického olympijského výboru.

Vzhledem k počtu cestujících i k nezvyklým požadavkům atletů a reportérů na *Manhattanu* měla příčinlivá a zdvořilá posádka poněkud hektický život. Obzvláště to platilo pro Alberta Heinslera, zaobleného lysého muže, jehož zaměstnání nosiče znamenalo samo o sobě dlouhou a namáhavou pracovní dobu. Nejsvízelnější aspekt jeho plavby však představovala jeho skutečná role, o níž zde nevěděla živá duše. Heinsler sám sobě říkal „A-man“, protože přesně tak nacistická zpravodajská služba označovala své prověřené operativce v Německu – své *Agenten*.

Tento uzavřený čtyřiatřicetiletý starý mládenec byl ovšem ve skutečnosti členem pouze jediné organizace: jmenovitě Německo-amerického spolku, což byla skupina prohitlerovsky zaměřených příslušníků americké lůzy, která měla svými postoji k Židům, komunistům a černochům blízko ke Křesťanské frontě. Heinsler necítil vůči Americe žádnou zášť, ale nemohl zapomenout na ony příšerné dny svého dospívání, kdy jeho rodinu dohnali během

války k chudobě jen kvůli protiněmeckým předsudkům; jemu samotnému se pak vrstevníci nemilosrdně vysmívali – „Heinie, Heinie, skopčák Heinie“ – a na školních dvorcích i v bočních uličkách dostal nesčetněkrát nabančeno.

Ne, necítil vůči své vlasti zášť. Ale zároveň z celého srdce miloval nacistické Německo a byl okouzlen mesiášem Adolfem Hitlerem. Obětoval by pro tohoto muže cokoliv – svobodu nebo v případě potřeby i život.

Heinsler mohl jen stěží uvěřit přízni osudu, když si velitel komanda v newjerseyském sídle spolku povšiml, že tento oddaný soudruh v minulosti pracoval jako účetní na palubě několika dopravních lodí, a zařídil mu práci na *Manhattanu*. Velitel v hnědé uniformě se s ním tehdy setkal na chodníku v Atlantic City a vysvětlil mu, že nacisté sice velkoryse vítají lidi z celého světa, ale zároveň se obávají bezpečnostních trhlin, které by příliv atletů a diváků mohl vyvolat. Heinsler se tedy měl zhostit role tajného zástupce nacistů na této konkrétní lodi. Oficiálně však neměl vykonávat původní práci účetního: bylo důležité, aby se mohl volně pohybovat po celém plavidle, aniž vzbudí podezření, a tak se stal nosičem.

Bože, tohle bylo vzrůšo! Heinsler dal okamžitě výpověď ze zaměstnání – pracoval jako pomocník jednoho certifikovaného účetního veřejných institucí na Broadwayi. Dny zbývající do vyplutí pak strávil ve znamení své typické posedlosti sebou samotným a přípravou na misi: celé noci studoval plány lodi, zacvičoval se v roli nosiče, piloval němčinu a učil se variaci Morseovy abecedy s názvem kontinentální kód, která se používala u telegrafických zpráv do Evropy a uvnitř ní.

Jakmile vypluli z přístavu, držel se zpátky, pozoroval, sledoval a choval se jako dokonalý A-man. Když se však *Manhattan* ocitl na volném moři, nemohl již komunikovat s Německem; signál jeho přenosného telegrafu byl příliš slabý. Samotná loď měla samozřejmě výkonný rádiový systém a také krátkovlnné i dlouhovlnné telegrafy, ale Heinsler touto cestou žádná sdělení vysílat nemohl: přenosu by se musel účastnit operátor z řad posádky a pro Heinslera bylo životně důležité, aby nikdo neslyšel ani neviděl, co říká.

Nyní se Heinsler zadíval z lodního okénka na šedý pás Německa. Ano, měl dojem, že už je dostatečně blízko u pobřeží, aby mohl vysílat. Vešel do své malé kajuty a vytáhl zpod kavalce bezdrátový telegraf Allocchio Bacchini. Nato vyrazil do schodů vedoucích na nejhořejší palubu, odkud – jak doufal – se slaboučký signál dostane až na pobřeží.

Zatímco kráčet úzkou chodbou, ještě jednou si v duchu přešel obsah sdělení. Jednou z věcí, kterých litoval, byla skutečnost, že nemohl k hlášení připojit své jméno a zařazení, přestože si to přál. Ačkoliv Hitler činnost Německo-amerického spolku potají obdivoval, celá organizace se vyznačovala tak zuřivým – a halasným – antisemitismem, že führerovi nezbývalo než její činnost veřejně odsoudit. Pokud by tedy Heinsler přidal do hlášení jakoukoliv zmínku o své organizaci, všichni by jeho slova ignorovali.

Přičemž toto konkrétní sdělení se nade vši pochybnost ignorovat nedalo.

Pro Obersturmführera-SS, Hamburk. Jsem oddaným národním socialistou. Doslechli jsme se, že jistý muž s napojením na Rusko zamýšlí způsobit v příštích dnech v Berlíně škody na nejvyšší úrovni. Zatím jsme nezjistili jeho totožnost, ale budeme se i nadále této záležitosti věnovat a doufáme, že příslušné informace brzy dodáme.

Když trénoval box, cítil, že je naživu.

Žádný pocit se tomu nevyrovnal. Tanec v pohodlných kožených botách, zahřáté svaly, kůže studená od potu a současně horká od krve, tělo v ustavičném pohybu a vrnící jako dynamo. A také bolest. Paul Schumann věřil, že bolest může člověka mnohemu naučit. Vlastně v ní tkvěl celý smysl boxu.

Ale především měl Paul rád boxerský trénink proto, že stejně jako při samotném zápase závisel úspěch či selhání pouze na jeho širokých a lehce zjizvených ramenou, na jeho obratných nohou, silných rukou i na jeho mysli. Při boxu existujete jen vy a soupeř, žádní spoluhráči. Když dostanete na frak, je to proto, že soupeř byl lepší než vy. Jasně a prosté. A pokud vyhraje, pak veškeré uznání patří pouze vám – protože jste to byli vy, kdo skákal přes švihadlo, kdo nechal chlastu a cigaret, kdo hodiny a hodiny a ho-

diny přemýšlel, jak prorazit soupeřův kryt a kde má protivník slabiny. Na Ebbets Field a na Yankee Stadium hraje jistou roli štěstí. V boxerském ringu však žádné štěstí neexistuje.

Paul Schumann nyní tančil v ringu postaveném na hlavní pa-lubě *Manhattanu*; celá loď se proměnila v jednu velkou plovoucí tělocvičnu pro trénink. Jeden z olympijských boxerů ho včera večer zahlédl u boxovacího pytle a zeptal se ho, jestli si ráno nechce trochu zatrénovat, než doplují do přístavu. Paul okamžitě souhlasil.

Nyní se vyhnul několika rychlým levým direktům a zasáhl soupeře výstavní pravačkou, takže sparingpartner jen překvapeně zamžoural. Vzápětí ovšem inkasoval tvrdou ránu do žaludku, protože se nestačil včas schovat do krytu. Na počátku byl poněkud toporný – koneckonců se do ringu hezky dlouho nedostal –, ale když se pro jistotu nechal před tréninkem prohlédnout jedním příjemným mladým sportovním lékařem Joelem Koslowem, dostalo se mu od něj ujištění, že se bez obav může pustit do souboje s dvakrát mladším boxerem. „Ale na vašem místě bych to omezil na dvě, tři kola,“ dodal lékař s úsměvem. „Tihleti mladíci jsou *silní*. Mají perdu jako blázen.“

Což byla bezpochyby pravda. Paulovi to však nevadilo. Naopak: čím tvrdší trénink byl, tím lépe, poněvadž mu – stejně jako stínový box a skoky přes švihadlo – pomáhal udržovat kondici pro vše, co ho v Berlíně čekalo.

Paul takto trénoval dvakrát až třikrát týdně. I v jedenačtyřiceti letech si ho boxeři jako sparingpartnera žádali, jelikož byl chodící příručkou boxerských technik. Trénoval kdekoliv: v brooklynských tělocvičnách, ve venkovních rinzích na Coney Islandu, a dokonce i na seriózních sportovištích. Damon Runyon byl – spolu s legendárním promotérem Mikem Jacobsem a několika dalšími novináři – zakladatelem Sportovního klubu dvacátého století, takže Paul mohl trénovat přímo na samotném newyorském Hippodromu. Díky tomu se mu jednou či dvakrát dostala pod rukavice opravdová celebrita. Kromě toho však trénoval i ve vlastní tělocvičně, v malé budově nedaleko doků ve West Side. No jo, Avery, vážně to není nic fešáckého, ale pro Paula byla ušmudlaná a zatuhlá tělocvična učiněnou svatyní a Sorry Williams, který obýval

zadní místnost, vždy dohlížel na to, aby tam bylo uklizeno, a měl neustále po ruce led, ručníky a pivo.

Jeho soupeř nyní naznačil fintu, ale Paul okamžitě poznal, odkud přijde úder, zablokoval ho a sám uštědřil mladíkovi solidní ránu do prsou. Následující sérii ovšem neodrazil, a tak vzápětí ucítil na čelisti nesmlouvavou kůži. Vymanévroval ze soupeřova dosahu dříve, než ho zasype sprška doprovodných úderů, a oba muži kolem sebe znovu začali kroužit.

Jak se tak pohybovali po plátěné podlaze, všiml si Paul, že jeho soupeř je sice silný a rychlý, ale nedokáže si držet odstup. Příliš jím zmítala touha po vítězství. Vůle je při boxu samozřejmě potřebná, ale ještě důležitější je umět klidně pozorovat, jak se soupeř pohybuje, a hledat vodítka, která by mohla prozradit jeho příští výpad. Pro skvělého boxera je tato zdánlivá nezúčastněnost absolutně nezbytná.

A stejně nezbytná je i pro hrdlořeza.

Paul tomu říkal „dotýkat se ledu“.

To jednou před několika lety seděl takhle v lokálu Hanrahan's na Osmačtyřicáté a ošetřoval si bolestivého monokla s visačkou jistého Beavo Waynea, který neuměl uštědřit pořádnou ránu do trupu, ale otevírat obočí teda uměl parádně. Právě když si přikládal na tvář flák laciného bifteku, vešel do dveří černocho a přinesl denní zásilku ledu. Většina ledařů s ledem manipulovala pomocí kleští a bloky nosila na zádech. Tenhle chlapík však nesl led v rukou. Dokonce ani neměl rukavice. Paul se díval, jak černocho kráčí za bar a pokládá blok do kádě.

„Hej,“ oslovil ho. „Uštípł bys mi trochu?“

Muž pohlédl na fialovou podlitinu kolem Paulova oka a zasmál se. Vytáhl z pouzdra sekáček a odštípł z bloku kus ledu – Paul ho zabalil do ubrousku a přiložil si ho na tvář. Přihrál ledaři desetcent a ten řekl: „Dík za něj.“

„Poslyš,“ pokračoval Paul. „Jak to, že ten led nosíš jen tak? Copak to nemrazí?“

„Éh, koukej semhle.“ Černocho zvedl obrovské ruce. Tkáň na dlaních měl celou zjizvenou – hladkou a bledou jako pergamen, na němž Paulův otec kdysi tiskl noblesní pozvánky.

„Led tě dokáže spálit,“ vysvětloval černoš, „úplně stejně jako oheň. A taky ti nechá jizvu. Jenže já se dotýkám ledu už tak dlouho, že mně žádný cit nezbyl.“

Dotýkat se ledu...

Tento obrat Paulovi utkvěl v mysli. Uvědomil si, že přesně to se děje, když plní nějakou zakázku. Ve všech z nás je led, pomyslel si. A my sami rozhodujeme, jestli ho uchopíme, anebo ne.

Paul se nyní v této neskutečné tělocvičně tisíce kilometrů od domova utápěl v choreografii tréninkového zápasu a částečně pociťoval stejnou strnulost. Rukavice se střetávala s rukavicí a poté i s kůží a navzdory chladnému vzduchu svítání na moři se oba muži silně potili – kroužili kolem sebe, hledali slabiny, odhalovali silné stránky. Někdy úder dosedl, jindy nikoliv. Stále však byli ve střehu.

V boxerském ringu žádné štěstí neexistuje...

Albert Heinsler podřepil vedle komína na jedné z horních palub *Manhattanu* a zapojil do přístroje baterii. Vytáhl drobný černošnědý telegrafický klíč a upevnil ho na vrchní plochu aparátu.

Cítil drobné rozpaky, že používá právě italský telegraf – měl dojem, že Mussolini nechová k führerovi patřičnou úctu –, ale to byla pouhá sentimentalita. Ve skutečnosti věděl, že Allocchio Bacchini je jeden z nejlepších bezdrátových vysílačů na světě.

Zatímco se elektronky zahřívaly, vyzkoušel klíč: *tečka čárka, tečka čárka*. Jeho nutková povaha ho donutila cvičit celé hodiny bez ustání. Těsně před vyplutím si změřil čas: takto dlouhý vzkaz dokázal odvysílat za necelé dvě minuty.

Zadíval se na blížící se pevninu a zhluboka se nadechl. Bylo příjemné dřepět právě zde, na horní palubě. Nebyl sice odsouzen k pobytu ve své kajutě, kde by dával a sténal jako stovky jiných cestujících, a dokonce i někteří členové posádky, ale nesnášel klaustrofobii spojenou s pobytem v podpalubí. Jeho minulé povolání lodního účetního mělo vyšší prestiž než práce nosiče, a tak měl tehdy Heinsler větší kajutu na horní palubě. Na tom však nezáleželo – čest spojená s možností pomoci náhradní vlasti převažovala jakékoliv nepohodlí.

Konečně se na čelní desce přístroje rozsvítila kontrolka. Heinsler se předklonil, upravil dva číselníky a přiložil prst na drobný bakelitový klíč. Nato začal vysílat hlášení, které plynně překládal do němčiny.

*Tečka tečka čárka tečka... tečka tečka čárka... tečka čárka tečka...
čárka čárka čárka... čárka tečka tečka tečka... tečka... tečka čárka teč-
ka...*

Für Ober...

Dál se nedostal.

Místo toho zalapal po dechu, když ho jakási ruka popadla ze zadu za límec a strhla k sobě. Heinsler ztratil rovnováhu, vykřikl a upadl na hladkou dubovou palubu.

„Ne, ne, neubližujte mi!“ Začal se škrábat na nohy, ale urostlý a zachmuřený muž v boxerské výstroji natáhl ruku zařatou v obrovskou pěst a zavrtěl hlavou.

„Ani se nehni.“

Heinsler se zhroutil zpátky na palubu a roztřásl se.

Heinie, Heinie, skopčák Heinie...

Boxer se předklonil a vytrhl z přístroje kabely od baterie. „Dolů,“ poručil a sebral telegraf. „Dělej.“ Smykl s A-manem a přinutil ho vstát.

„Co si tím chtěl odvysílat?“

„Jděte k čertu,“ odsekl plešatějící muž, ale třaslavý hlas ho prozradil.

Seděli v Paulově kajutě. Vysílač, baterie i obsah mužových kapes spočívaly na úzkém kavalci. Paul zopakoval otázku a tentokrát přidal i zlověstné zavrčení. „Tak mluv...“

Ozvalo se bušení na dveře. Paul vykročil kupředu, zaťal ruku v pěst a otevřel. Do kabiny se vhrnul Vince Manielli.

„Dostal jsem váš vzkaz. Co to, ksakru...?“ Pohlédl na zajatce a náhle zmlkl.

Paul mu podal mužovu náprsní tašku. „Albert Heinsler, Německo-americký spolek.“

„Kristepane... Jen to ne.“

„Tohle měl u sebe.“ Paul kývl na bezdrátový telegraf.

„On špehoval *nás*?“

„To nevím. Ale zrovna se chystal něco odvysílat.“

„A jak jste na něj přišel?“

„Říkejme tomu předtucha.“

Paul již Maniellimu neřekl, že sice Gordonovi a jeho hochům do jisté míry věří, ale zároveň nemá tušení, nakolik jsou v této fázi hry neopatrní; klidně za sebou mohli nechávat na míli širokou stopu plnou důkazů – zmínek o lodi, ledabyle pronesených slov o Maloneovi nebo nějakém jiném odkrouhnutí, či dokonce poznámek o samotném Paulovi. Ten si po pravdě řečeno nemyslel, že mu od nacistů hrozí nějaké zvláštní nebezpečí; spíše se obával, že by se o jeho pobytu na lodi mohli doslechnout někteří z jeho starých nepřátel v Brooklynu nebo v Jersey, a chtěl na to být připraven. A tak krátce po vyplutí sáhl do vlastní kapsy a podstrčil jednomu vysokému důstojníkovi stovku se žádostí, aby se zaměřil na jakékoliv členy posádky, které stálý personál nezná, kteří jsou uzavření do sebe či kladou nezvyklé otázky. A také na veškeré pasažéry, již mu připadají podezřelí.

Za sto dolarů se dá koupit slušná porce detektivní práce, ale důstojník se během celé plavby o ničem nedoslechl – tedy až do dnešního rána, kdy přerušil Paulův tréninkový zápas s olympionikem a sdělil mu, že někteří členové posádky se zmiňovali o nosiči jménem Heinsler. Ten se prý neustále někde schovává, netráví s kolegy vůbec žádný čas a – co je ze všeho nejpodivnější – dokáže ze sebe na požádání chrlit bláboly o nacistech a Hitlerovi.

Polekaný Paul tedy Heinslera vystopoval a našel ho na horní palubě, kde se právě krčil nad telegrafem.

„Odeslal něco?“ zeptal se nyní Manielli.

„Dneska ráno ne. Vyšel jsem za ním po schodech a viděl jsem, že zrovna skládá vysílačku. Neměl čas odeslat víc než pár písmen. Ale klidně mohl vysílat celý týden.“

Manielli pohlédl na přístroj. „S tímhle asi ne. Má to dosah jen několik kilometrů... Co všechno ví?“

„Zeptejte se *jeho*,“ nadhodil Paul.

„Takže, brácho, v čempak jedeš?“

Lysoun zarytě mlčel.

Paul se k němu naklonil. „Vyklap to.“

Heinsler se přízračně usmál a otočil se k Maniellimu. „Slyšel jsem, jak se bavíte. Víím, co máte v plánu. Ale oni vás zastaví.“

„Kdo ti to hodil na krk? Spolek?“

Heinsler se ušklíbl. „Nikdo mi na krk nic nehodil.“ Už se nechouvil. Naopak, hovořil s bezmeznou úctou. „Jsem oddán novému Německu. Miluji führera a udělal bych pro něj a pro stranu všechno. Zatímco lidi jako vy...“

„Éh, zavři klapáčku,“ zamumlal Manielli. „Jak to myslíš, že jsi nás slyšel?“

Heinsler neodpověděl. Samolibě se usmál a vykoukl z lodního okénka.

Paul se obrátil na Manielliho. „Zaslechl vás s Averym? Co jste si povídali?“

Poručík sklopil oči k podlaze. „Já nevím. Párkrát jsme probírali plán. Prostě jsme se bavili o podrobnostech. Už si přesně nevzpomínám.“

„Šmarjá, snad ne přímo v kajutě?“ rozohnil se Paul. „Měli jste být někde na palubě, kde byste viděli, jestli poblíž vás někdo je.“

„Nenapadlo mě, že by nás někdo mohl poslouchat,“ prohlásil poručík omluvně.

Na míli široká stopa...

„Co s ním uděláte?“

„Promluvím si s Averym. Na palubě je basa. Myslím, že ho tam šoupnem, než něco vymyslíme.“

„Můžeme ho předat konzulátu v Hamburku?“

„Možná. Nevím. Ale...“ Manielli náhle zmlkl a zamračil se. „Co je to za smrad?“

Také Paul se zachmuřil. Kajutu zničehonic zaplnil hořkosladký zápach.

„Ne!“

Heinsler právě padal na polštář. Oči se mu obracely v důlcích a v koutku úst se mu tvořily hrudky bílé pěny. Celé jeho tělo se strašlivě třásl.

Kajuta páchla po mandlích.

„Kyanid,“ zašeptal Manielli. Odběhl k okénku a otevřel je dokořán.

Paul sebral povlečení, opatrně otřel muži ústa a sáhl mu do nich pro kapsli. Vytáhl však jen pár drobných úlomků. Ampulka byla úplně rozdrčená. Muž zemřel dříve, než se Paul otočil od umyvadla se sklenicí vody, aby mu vypláchl ústa.

„On se zabil,“ zašeptal Manielli poblázněně a třeštil na muže oči. „Prostě... Přímo tady. Zabil se.“

A šance zjistit něco dalšího jde do háje, pomyslel si Paul vztekle.

Otřesený poručík civěl na tělo. „Tohle je teda průšvih. Panejo...“

„Běžte to říct Averymu.“

Manielli jako by však ochrnul.

Paul ho pevně stiskl za paži. „Vinci..., řekněte to Averymu. Posloucháte mě?“

„Cože...? Jo, jasně. Andymu. Řeknu mu to. Jo.“ Poručík odklopýtal ven.

Pár činek z tělocvičny přivázaných k pasu by k potopení těla do oceánu stačilo, jenže lodní okénko měřilo v průměru jen dvacet centimetrů. Chodby *Manhattanu* se navíc plnily pasažéry, kteří se připravovali k vylodění – neexistoval způsob, jak Heinslera pronést vnitřkem lodi. Budou muset počkat. Paul ukryl tělo pod příkrývkou, otočil mu hlavu na stranu, jako by Heinsler spal, a pečlivě si umyl v malém umyvadle ruce, aby z nich odstranil veškeré stopy po jedu.

O deset minut později se ozvalo zaklepání na dveře a Paul vpustil Manielliho dovnitř.

„Andy se právě snaží spojit s Gordonem. Ve Washingtonu je půlnoc, ale on už ho najde.“ Poručík nemohl odtrhnout oči od těla. Nakonec se Paula zeptal: „Jste sbalený? Připraven k vylodění?“

„Jen co se převlíknu.“ Paul pohlédl na své sportovní tričko a kraťasy.

„Tak to udělejte. A pak běžte nahoru. Andy říkal, že to nesmí vypadat podezřele, jako že vy zmizíte a ten chlap taky, ale že ho jeho nadřízený zároveň nesmí najít. Takže se setkáme za půl hodiny na hlavní palubě na levoboku.“

Paul naposledy šlehl pohledem po Heinslerově těle, sebral si kufr a holicí soupravu a zamířil do umývárny.

Jakmile se osprchoval a oholil, oblékl si bílou košili a šedé flanelové kalhoty. Svůj hnědý stetson s úzkou střechou si protentokrát odpustil: už nejméně třem nebo čtyřem suchozemským krysám odvál vítr slamáčky a hučky přes palubu. O deset minut později už krácel v bledém ranním světle po pevných dubových palubách. Na hlavní palubě se zastavil, opřel se o zábradlí a zapálil si chesterfieldku.

Přemýšlel o muži, který se právě zabil. On sám sebevraždy nikdy nepochopil. Ovšem ten pohled v mužových očích zřejmě prozrazoval mnohé. Blyskavý pohled fanatika. Heinsler mu připomněl něco, co nedávno četl, a Paul si po chvíli vzpomněl, co to bylo: připomínal mu lidi zmanipulované buditelským pastorem v *Elmeru Gantrym*, populárním románu Sinclaira Lewise.

Miluji führera a udělal bych pro něj a pro stranu všechno...

Jasně, vzít si jen tak život byla pitomost. Ještě znepokojivější však bylo, co Heinslerova sebevražda vypovídala Paulovi o tom šedivém pásu země, na který se právě díval. Kolik lidí se tam zmítá stejnými vražednými vášněmi? Lidi jako Dutch Schultz a Siegel byli sice nebezpeční, ale člověk jim rozuměl. Zatímco to, co provedl tenhle chlap, ten pohled v jeho očích, ta nábožná oddanost..., inu, to bylo potrhle, totálně vyšinuté z kolejí. Paul proti sobě ještě nikdy neměl nikoho podobného.

Tok jeho myšlenek se přetrhl, když se podíval na stranu a všiml si, že k němu kráčí jakýsi dobře stavěný mladý černochoch. Měl na sobě tenkou modrou bundu olympijského týmu a kratasy, které odhalovaly jeho vypracované nohy.

Kývli si na pozdrav.

„Promiňte, pane,“ začal černochoch tiše. „Jak se vám tu líbí?“

„Prima,“ odvětil Paul. „A vám?“

„Miluju ranní vzduch. Je mnohem čistší než v Clevelandu nebo v New Yorku.“ Zahleděli se na vodu. „Viděl jsem vás ráno boxovat. Vy jste profík?“

„Takový stařík jako já? Děláám to jen kvůli cvičení.“

„Já jsem Jesse.“

„Ó, ano, pane, já vím, kdo jste,“ řekl Paul. „Okázalá střela z Ohia‘.“ Podali si ruce a Paul se představil. I přes šok z události ve své kajutě se neubráníl úsměvu. „Viděl jsem filmové týdeníky o loňském mítinku Západní konference v Ann Arboru. Překonal jste tam tři světové rekordy. A další vyrovnal, že jo? Ten film jsem viděl nejmíň dvanáctkrát. Ale vás už asi unavuje, když vám to lidi pořád opakují.“

„Kdepak, vůbec mi to nevadí, pane,“ řekl Jesse Owens. „Jen mě trochu překvapuje, že lidi tak bedlivě sledují, co dělám. Vždyť já jen běhám a skáču. Během plavby jsem vás tu moc neviděl, Paule.“

„Byl jsem tady,“ odpověděl Paul vyhýbavě. Napadlo ho, jestli Owens něco netuší o tom, co se stalo Heinslerovi. Nemohl je slyšet? Nebo byl svědkem, jak popadl Heinslera za límec na horní palubě za komínem? Nakonec však dospěl k závěru, že pokud ano, choval by se atlet znepokojeněji. Jemu však zřejmě leželo v hlavě něco jiného. Paul ukázal na palubu za nimi. „Tohle je největší tělocvična, jakou jsem kdy viděl. Líbí se vám?“

„Jsem vděčný za příležitost k tréninku, ale dráha by se neměla hýbat. A rozhodně by se neměla houpat nahoru dolů jako před pár dny. Už se nemůžu dočkat hlíny nebo obyčejné škváry.“

„No jo,“ řekl Paul. „Ten chlapík, co se mnou trénoval, to byl náš boxer.“

„Přesně tak. Příjemný kluk. Už jsem s ním mluvil.“

„Je dobrý,“ prohlásil Paul bez velkého zápalu.

„Zdá se, že jo,“ přitakal běžec. Také on si očividně uvědomoval, že box nepatří k silným sportům americké výpravy, ale nehodlal kritizovat kolegu-sportovce. Paul slyšel, že Owens se řadí k nejspolečnějším americkým sportovcům vůbec; právě včera večer obsadil druhé místo v soutěži o nejpoblárnějšího atleta na palubě, hned za Glennem Cunninghamem.

„Nabídl bych vám doutník...“

Owens se zasmál. „To není nic pro mě.“

„Faktem je, že jsem se tu odnaučil nabízet lidem čouda nebo loka ze své polní lahve. Vypadáte všichni tak zatraceně zdravě.“

Atlet se znovu zahihňal. A pak nastala chvíle mlčení, během níž Owens civěl na moře. „Poslyšte, Paule, chtěl jsem se vás na něco zeptat. Jste tady oficiálně?“

„Oficiálně?“

„Myslím s výborem. Třeba jako osobní strážce?“

„Já? Proč si to myslíte?“

„Připadáte mi trochu jako..., no, jako voják nebo něco takového. A pak jsem vás taky viděl při boxu. Rozhodně jste věděl, co děláte.“

„Byl jsem ve válce. Možná vás na mně upoutalo právě to.“

„Možná,“ připustil Owens, ale jedním dechem dodal: „Jenže ta byla před dvaceti lety. A pak ti dva muži, se kterými jsem vás viděl mluvit. Ti jsou z námořnictva. Slyšel jsem, jak se baví s jedním členem posádky.“

Šmarjá, další mílová stopa.

„Tihle dva? S těma jsem se náhodou seznámil na palubě. Já si vezu zadek s váma, hoši... Píšu reportáže o sportu, o boxu v Berlíně, o olympiádě. Jsem novinář.“

„Ach tak.“ Owens pomalu přikývl. Zdálo se, že o něčem uvažuje. „No, jestli jste reportér, tak byste také mohl vědět něco o tom, nač jsem se vás chtěl původně zeptat. Zajímalo mě, jestli jste neslyšel něco o těchhle dvou.“ Kývl na dvojici mužů na neďaleké palubě, kteří běželi v tandemu a předávali si štafetový kolík. Pohybovali se bleskovou rychlostí.

„Kdo to je?“ zeptal se Paul.

„Sam Stoller a Marty Glickman. Jsou to dobří běžci, jedni z nejlepších, které máme. Ale doslechl jsem se, že nakonec možná nepoběží. A tak mě zajímalo, jestli o tom něco nevíte.“

„Ne, nic. Myslíte kvůli nějakým problémům s kvalifikací? Nebo kvůli zranění?“

„Myslím kvůli tomu, že jsou to Židé.“

Paul zavrtěl hlavou. Vybavoval si jakési spory ohledně faktu, že Hitler neměl rád Židy. Objevily se nějaké protesty a taky se mluvilo o přestěhování olympiády jinam. Někteří lidé dokonce chtěli, aby Spojené státy olympiádu bojkotovaly. Například Dama Runyona pořádně dopalovalo, že se jeho země vůbec her účastní. Ale proč by měl americký výbor odvolávat atlety z olympiády jen proto, že jsou to Židi? „To by byla pitomost. Připadá mi to strašlivě nespravedlivé.“

„To ano, pane. Jen mě tak napadlo, jestli jste třeba něco nezaslechl.“

„Promiňte, ale nemůžu sloužit, příteli,“ řekl Paul.

Po chvíli se k nim připojil další černochoch, který se představil jako Ralph Metcalfe. Také jeho Paul znal. Na olympijských hrách v Los Angeles v roce 1932 získal několik medailí.

Owens si všiml, že se na ně z horní paluby dívá Vince Manielli. Poručík pokýval hlavou a vyrazil ke schodišti.

„Jde k nám váš přítel. Ten, se kterým jste se seznámil až na palubě.“ Owens měl ve tváři potměšilý úšklebek – očividně nebyl zcela přesvědčen, že s ním Paul jedná na rovinu. Zadíval se kupředu na zvětšující se pás země. „Jen si to představte. Už jsme skoro v Německu. Nikdy by mě nenapadlo, že někdy budeme takhle cestovat. Život dokáže být pěkně úžasný, vidíte?“

„To tedy dokáže,“ souhlasil Paul.

Běžci se rozloučili a odběhli.

„To byl Owens?“ zeptal se Manielli a opřel se o zábradlí. Otočil se zády k větru a ubalil si cigaretu.

„Jo.“ Paul vytáhl z krabičky chesterfieldku, zapálil si ji v zakryté dlani a podal sirky poručíkovi. Také on si připálil. „Příjemný chlap.“

I když trochu ostrý, pomyslel si Paul.

„Páni, a jak dokáže upalovat. Co vám říkal?“

„Jenom jsme mlátili prázdnou slámu,“ odpověděl Paul a zašeptal: „Jak to vypadá s naším přítelem dole?“

„Avery si to vzal na starost,“ odvětil Manielli nejednoznačně. „Teď je ve spojovací místnosti. Za minutku je tady.“ Nízko nad nimi proletělo letadlo. Oba muži je několik minut mlčky sledovali.

Poručík se zdál stále otřesen sebevraždou, ovšem jinak než Paul, kterému Heinslerův skon pouze prozrazoval cosi znepokojivého o lidech, s nimiž se měl zakrátko utkat. Ne, Manielliho rozrušila spíše blízká přítomnost smrti – bylo naprosto zřejmé, že vidí mrtvolu poprvé. Paul věděl, že existují dvě kategorie zelenáčů. Příslušníci obou skupin byli halasní, vyhrožovali a měli silné paže a velké pěsti. Avšak zatímco ti první se chopili každé příležitosti rozdat ránu a také ji přijmout – dotknout se ledu –, ti druzí nikoliv. Vince Manielli zjevně spadl do druhé kategorie. Byl to takový hodný chlapeček odvedle. Rád ze sebe sypal slova jako „hrdlořez“ a „zhasnout“, aby dal najevo, že ví, co znamenají,

ale Paulovu světu byl stejně vzdálen jako Marion – hodná holka, co flirtuje se zlobivými kluky.

Jenže jak mu jednou řekl mafiánský boss Lucky Luciano: „Flirtování není píchání.“

Zdálo se, že Manielli čeká, až Paul smrt toho mouly Heinslera nějak okomentuje. Jako že si třeba zasloužil umřít. Nebo že to neměl v hlavě v pořádku. Když někdo zemře, lidi chtějí podobné věci slyšet vždy. Že si to nebožtík zavinil sám, že si to zasloužil nebo že se tomu nedalo vyhnout. Jenže smrt není nikdy spořádaná a úhledná a hrdlořez Paul k ní neměl co dodat. Prostor mezi oběma muži zaplnilo tíživé mlčení, které trvalo až do chvíle, kdy se k nim připojil Andrew Avery. V ruce držel stoh papírů a starou oprýskanou koženou aktovku. Rozhlédl se kolem sebe. Nikdo nebyl v doslechu. „Přineste si židli.“

Paul zamířil pro těžkou dřevěnou bílou židli a přinesl ji k oběma námořníkům. Nemusel ji nést v jedné ruce, ve dvou by se mu nesla snadněji, ale vychutnával si Manielliho mžourání, když těžký kus nábytku bez jediného heknutí zvedl a přemístil k nim. Posadil se.

„Mám tady ten telegraf,“ zašeptal poručík. „Velitel si s tím Heinslerem příliš hlavu neláme. Allocchio Bacchini je dost malý přístroj; vyrábí se pro práci v terénu, takže má jen malý dosah. A i kdyby se mu podařilo nějaké hlášení odeslat, Berlín mu pravděpodobně nebude věnovat příliš velkou pozornost. Ten spolek je jim trnem v oku. Gordon nicméně dodal, že záleží na vás. Jestli z toho chcete vycouvat, nebude vám bránit.“

„Ale bez propouštěcí karty,“ konstatoval Paul.

„Bez karty,“ přitakal Avery.

„Tahle úmluva je čím dál vykutálenější.“ Paul se kysele usmál.

„Takže zůstáváte?“

„Jo, zůstávám.“ Kývl ke spodní palubě. „A co bude s tím tělem?“

„Jakmile se všichni vylodí, objeví se na palubě pár mariňáků z hamburského konzulátu a postarají se o ně.“ Avery se předklonil a promluvil hlubokým hlasem: „A teď vám povím, jak to bude s vaší misí, Paule. Až připlujeme do přístavu, vylodíte se, zatímco já s Vincem nějak vyřešíme situaci kolem toho Heinslera. Načež

odcestujeme do Amsterdamu. Vy zůstanete s olympijským týmem. V Hamburku bude krátká uvítací oslava a pak všichni odjedou vlakem do Berlína. Sportovci tam mají večer další oslavu, ale vy pojedete přímo do olympijské vesničky a ztratíte se z dohledu. A zítra ráno se vydáte autobusem do Tiergartenu – to je takový berlínský Central Park.“ Podal Paulovi aktovku. „Tohle si vezměte s sebou.“

„Co to je?“

„Součást vašeho krytí. Novinářská legitimace. Papír, tužky. Spousta doprovodných informací o olympiádě a o městě. Průvodce olympijskou vesničkou. Články, výstřižky, sportovní statistiky. Prostě věci, které by měl reportér u sebe. Teď se na ně dívat nemusíte.“

Paul nicméně otevřel aktovku a několik minut pozorně prohlížel její obsah. Avery ho ujistil, že legitimace je pravá, a Paul nenašel nic podezřelého ani na dalších materiálech.

„Vy nikomu nevěříte, že jo?“ zeptal se Manielli.

Paulovi blesklo hlavou, že by nebylo špatné dát jednou tomu troubovi pořádně do čenichu. Zacvakl aktovku a zvedl hlavu.

„A co ten můj druhý pas, ten ruský?“

„Ten vám náš člověk předá až na místě. Má spojení na padělatele, který je expert na evropské dokumenty. Zítra nezapomeňte mít tu aktovku u sebe. Podle ní vás pozná.“ Poručík rozložil mapu Berlína a označil trasu. „Vezmete to tudy a pak půjdete sem. Tam narazíte na restauraci – na vývěsce stojí napsáno ‚Bierhaus‘.“

Avery pohlédl na Paula, který se díval do mapy. „Tu si můžete vzít s sebou. Nemusíte se ji učit nazpaměť.“

Paul ovšem zavrtěl hlavou. „Mapy říkají lidem, kde jste byli nebo kam máte namířeno. A když se do ní díváte na ulici, upoutáte na sebe pozornost všech. Pokud se ztratíte, je lepší se zeptat na cestu. To, že jste cizinec, se tak dozví jen jeden člověk, a ne celý dav.“

Avery zvedl obočí, a dokonce ani Manielliho nenapadlo nic, čím by Paulovo tvrzení zlehčil.

„Vedle té restaurace je boční ulička. Jmenuje se Drážďanská.“

„Ona má i název?“